

жеравнянци. Жеравнянецътъ Дим. П. Русковъ, по събрани мѣстни сведения, казва:

„Турцитѣ отсѣкли главитѣ на Руско Жейновъ и още други жеравнянци възстанници и на *сръбчето Четникъ Иларионъ*, които донесли набити на колове и ги поставили срещу конака въ Жеравна“*).

Другъ четникъ на име Иларионъ въ Стоиловата чета е нѣмало; а възможно е, да сж гонаричали „сръбче“, понеже е билъ чужденецъ, непознатъ на хората въ Сливенско; нали и чорбаджиитѣ предпазвали хората отъ него, наричайки го „сръбски агентъ“? Па и той е криялъ мѣсторождението си, за да не напакости на своитѣ родители и др. познати.

Йорд. Йовковъ добавя нови подробности:

„Несчаквано откъмъ края на селото се зачу шумъ. Навдигна се, порастна и като буря нахлу въ селото. Тѣпани, провиквания, пѣсни, зурли. Напредъ конници, следъ тѣхъ на талази пешаци. И дълги върлини стърчатъ надъ тѣхъ и на върлинитѣ набучени човѣшки глави. . . . Като черна рѣка ордата потече изъ селото, стърчаха и се поклащаха страшнитѣ върлини. . . .

На мегдана стърчаха забити върлинитѣ съ главитѣ. Зави на телалинъ гласъ — задавенъ отъ страхъ и болка. Всѣки да върви и види главитѣ и да каже не познавали нѣкого. . . . Руси миналъ, позналъ главата на сина си, но преглъщайки сълзитѣ, казалъ, че не познава никого. . . . После главитѣ били захвърлени въ смѣтѣта.

По-късно дошълъ голѣмецъ отъ Сливенъ и казалъ да прибератъ главитѣ на момчетата, да не стоятъ въ смѣтѣта, и да ги погребатъ. И погребали ги въ българскитѣ гробища. . . .

Вечеръта нѣкои жени рекли да отидатъ да запалятъ свѣщъ. Не ги пустнали. А като мръкнало и станало тъмно, отъ небето се спуствали кандила. . . . Хората ги видѣли

*) Дим. П. Русковъ. Цит. статия въ Юб. Сб. на Жерав. читалище.